

„A mély gyász, amelyet egy szeretett lény halálakor érziünk, abból a megérzésből fakad, hogy minden egyénben rejlik valami leírhatatlan, valami, ami csak rá jellemző, és ezért teljességgel pótolhatatlan.”
(Arthur Schopenhauer)

Búcsúzni nehéz. Döbbsenten állok itt Kornélia halálának tényével, gyűjtöm az erőt, hogy megidézhessem emlékét, személyiségét.

A száraz tények róla:

- Csákváron született 1948-ban.
- Végzettsége: ELTE-BTK, könyvtár–történelem szak

Munkahelyei:

- 1975–1994: Szakszervezetek Pest Megyei Könyvtára
- 1995–2000: Pázmány Péter Katolikus Egyetem BTK
- 2000-tól a nyugdíjig: Néprajzi Múzeum, könyvtáros, fősztályvezető, könyvtárvezető

Mint szakszervezeti könyvtáros ismertem meg őt. A Szakszervezetek Pest Megyei Könyvtárát vezette. Szakmailag kiemelkedő szerepet töltött be, elkötelezetten, korrekten képviselte a szakszervezeti könyvtári hálózatot a könyvtáros szakmában, más érdekvédelmi és minden lehetséges területen.

1988-ban lett a Szakszervezeti Könyvtárigazgatók Tanácsának alelnöke, 1989-től annak elnökeként dolgozott. Ez volt a

Fotó: Némédi István

szakszervezeti művelődési házak, könyvtárak életében a legnagyobb változásokat hozó időszak, amikor lényegében fenntartó nélkül maradtak.

Oroszlánrészt vállalt a Szakszervezeti és Munkahelyi Művelődési Intézmények Egyesületének megalapításában, melynek közvetítésével sikerült megtartani bizonyos állami működési támogatást ezen intézményeknek. 1991-től tagja volt az állami működési támogatást pályázati úton megítélő ún. Öngazgató Szakmai Szervezetnek, ahol mindig keményen kiállt a könyvtárak érdekében. Sokszor volt kezdeményezője a problémák újszerű megoldásának, vagy egyszerűen csak segítette azok kezelését, új szempontokat adott.

A Könyvtári és Informatikai Kamarában a szervezet megalakulásától 1995-ig vezette a Munkahelyi Tagozatot.

Szívügye volt és sokat tett azért, hogy a szakszervezeti könyvtárak kiváló gyűjteményei ne vesszenek el, hitt abban, hogy ezekre lesz igény új intézmények,

szervezetek részéről. Sikertől elérnie, hogy a Szakszervezetek Pest Megyei Könyvtárának állománya a Pázmány Péter Katolikus Egyetemhez kerüljön Piliscsabára. 1995 és 2000 között ő is ott folytatta könyvtárosi munkáját. Ezután a Néprajzi Múzeum Könyvtárában dolgozott, annak vezetője volt nyugdíjazásáig.

A szakszervezeti könyvtárak tevékenységét továbbra is figyelemmel kísérte, segített bölcs és hasznos tanácsaival. Megtisztelt bennünket azzal, hogy részt vett több volt szakszervezeti könyvtár ötvenéves évfordulós ünnepségén, figyelte munkánkat, örült sikereinknek.

Okos, csendes, elmélyülésre hajlamos szemlélet jellemezte leginkább. Kiváló helytörténész volt, foglalkozott sajtókutatással. Írásai jelentek meg a Néprajzi Értesítőben, a Könyvtári Figyelőben, a Könyvtári Levelező/lapban, a Könyv, Könyvtár, Könyvtárosban. Utóbbinak hosszú évekig szerkesztőbizottsági tagja volt.

Önálló kötete *A váci sajtó története, 1870–1945* (Vác, 1992).

A Vértes és környéke mindig közel állt szívéhez. Az itt folytatott lelkes kutatómunkájáról, a történelmi és néprajzi emlékekről könyve (Kenyéri Kornélia – Ugrits Margit: *A Vértes tájain: Bodmér, Gánt, Csákvár, Vértesboglár*. Budapest, 1994), több írása, előadása és kiállítása is tanúskodik.

Kenyéri Kornélia személyében kitűnően felkészült, nagy tudású, tájékozott embert veszítettünk el, aki munkájában és a mindennapi életben is segítőkész, következetes volt.

Köszönjük, hogy velünk voltál! Búcsúzom tőled, nagyszerű kollégánk. Isten veled! ■

Juhász Jenő (1937–2013)

Baráti megemlékezés

◆ Szente Ferenc

Autóban ülünk, jövet Dunaújvárosból, Sallai Istvánnal és Fodor Andrással. Mi-lyennek láttatok az új embert? Nekem jó szándékú, kedves fickónak látszik. Ebben egyetértettünk. Figyeljete rá. A hatvanas években járunk. Juhász Jenő volt, akit Sallai figyelmünkbe ajánlott.

Rövid tanárkodás után a Vasmű könyvtárában kezdte könyvtárosi pályáját, majd hamarosan a székesfehérvári SZMT könyvtár vezetője lett. Kedves, barátságos természetével jó munkahelyi légkört teremtett, amelyben szép barátságok is születtek. Jót tett a könyvtár működésének, hogy a fiatal vezető a főnökséggel elfogadtatta magát hiteles szakemberként, termékeny kapcsolatok tudott kiépíteni velük. Valahányszor náluk jártam, mindig tapasztaltam a fenntartó gazdák elégedettségét. Büszkék voltak a könyvtárukra, kiváltképpen, amikor az országban a legelső közt ott jött létre önálló folyóirat-olvasó részleg és később, amikor könyvtárosaik bekapcsolódtak a szakszervezeti könyvtárak országos fejlesztési irányelveinek gyakorlati előkészítésébe.

A hetvenes évek második felében a minisztérium könyvtári osztályán volt főelőadó, majd ezután egy évtizedig az osztály vezetője. Az egyre súlyosbodó gazdasági válság közepette sikeresen érvenyesítette a tárcán belül a könyvtári érdekeket, köszönhetően a politikai struktúrában vállalt szerepének és a helyzethez kitűnő taktikai érzéssel alkalmazkodó egyéniségének. Gondoskodó figye-